

have vor Smag og selv kunne bedømme, om Osten er god eller ej. Landbruget har ikke Brug for en saadan Bestemmelse, men atter her lyder det rent doktrinære Argument: vi skulle genere 500 Urtekræmmere, som ellers ikke kom ind under Loven, med Plakater og Regulativer, udelukkende for at man ikke skal kunne sige om os, at vi ville nægte fremmede Varer Beskyttelse. Naar man inddrager Osten udelukkende af den Grund, synes jeg, at vi skulde gaa videre og give en almindelig Lov og sende Politibetjente rundt for at se efter, at ikke engelsk Vare bliver solgt for tysk og tysk for engelsk. Jeg tror, det vil blive ret artige Konsekvenser. For os Købere er det, som sagt, fuldstændig ligeegyldigt med Nationaliteten. Det eneste, vi bryde os om, er, om Varen er god eller ej. Jeg gentager en Opfordring, som tidt har lydt fra vor Side til den ærede Minister: Giv os en almindelig Vareforfalskningslov. Naar man endelig er saa optagen af Købernes Interesser, saa lad os faa en almindelig Lov, der sikrer os, at de Produkter, vi købe, ere af den Kvalitet, vi tro, de ere, og ikke iblandede daarlige og usunde Stoffer. Men en Lov specielt om Svejtseroset have vi ikke for 2 Øre Interesse i; Landbruget har det heller ikke, og Urtekræmmerne generer den. Jeg ved ikke, hvad de Herrer ville med den.

Med Hensyn til Plakaterne siger Landbrugsministeren saa hele Tiden: Jeg finder det nu rigtigt. Det er hele hans Argument. Det, jeg har imod Plakaterne, er den Gene, de medføre, og den Mulighed, der derved er for Mulkter, og endelig og ikke mindst, at disse Plakater komme til at hænge hos alle Høkere, og naar de hænge hos alle Høkere, ved jeg ikke, hvad Nytte de i og for sig gøre. Jeg tror, at alle disse Plakater og Lovbestemmelser i Virkeligheden ingen Nytte ere til; det indrømmes jo, at de ikke en Gang læses. Jeg vil foreslaa, at man da meget hellere burde ophænge Smør- og Margarine-loven i Lægernes Venteværelser, idet jeg antager, de der ville blive læste af Publikum, hos Høkerne ville de ikke blive læste.

Den samme Doktrinærisme, som der ikke er Spor af Grund til at vise fra Landbrugs Side, kommer frem ved Bestemmelsen om det særlige Indpakkingspapir for Smør. De Folk, der købe Smør i saa smaa Partier som $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ Pund, gaa i Reglen selv hen og købe det i Butikken, og Folk, der købe i større Partier, købe det i Reglen i Krukker, som ville være

mærkede. Indpakkingspapiret er i Virkeligheden ikke nogen som helst Nytte til. Naar jeg gaar hen i en Butik for at købe Smør, siger jeg: Tag af den Fustage der, for paa den kan jeg se, der staar „russisk Smør“; jeg kan yderligere se, at der paa hin Fustage staar et Lurmærke og neden under et Skilt med „dansk Smør“. Jeg er tilstrækkelig garderet, man behøver ikke at give mig særligt Indpakkingspapir. Jeg kan stadig ikke se, der er nogen Grund til denne Bestemmelse, og som det ærede Medlem fra Aalborg (N. C. Christensen) sagde, der kan ske Forvekslinger, og det kan ogsaa medføre Udgifter.

Med Hensyn til Mærkning og Bogføring kan jeg ikke sige, at jeg er fuldstændig tilfreds med den ærede Minister. Jeg skal imidlertid lade det bero derved, idet jeg forudsætter, at det høje Landsting vil diskutere dette Spørgsmaal med den ærede Minister, og at der vil komme fornyet Andragende ind fra de vedkommende Organisationer om, at Bestemmelserne om Mærkning og Bogføring maa affattes paa en saadan Maade, at den ærede Landbrugsminister ikke er afskaaaren fra at lade sin øjensynlig gode Hensigt komme for en Dag.

Det ærede Medlem beklagede sig over min Slutningsudtalelse i Gaar. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har nogen Grund dertil. Udvalget har ganske vist paa et Par Punkter vist os Købstadfolk Hensyn. Det har vist os Hensyn ved Bøderne, og det ere vi glade for, det har vist os et Hensyn, som er ret ligeegyldigt, med Hensyn til Født i Blærer, men paa afgørende Punkter har det intet Hensyn vist os, uagtet det intet kostede. Og jeg maa have Lov til at sige, at hvad enten Varen skal mærkes med „ikke dansk“ i Stedet for med „tysk“, „hollandsk“ eller „engelsk“ eller det gælder Ost, ere vi Mennesker indrettede saaledes, at vi fra Tid til anden maa genere hverandre. Men lad os i alt Fald tage den Regel, at vi ikke genere hverandre, naar der ikke er Grund til det, og naar vi ikke selv vinde mere ved det, end vore Medmennesker tabe. Denne beskedne Regel mener jeg, det ærede Medlem og den højtærede Landbrugsminister have krænket ved deres Stilling overfor Ost, overfor Smørpapir og overfor „ikke dansk“, Hjemlandsmærker o. s. v. Det var Ting, som ikke gavne dem selv, som vi Konsumenter ikke have Interesse eller Gavn af for to Øre, Landbruget heller ikke, og som kun volder Gene for en hel